

Fra stille Bunde.

Af L. Sudde.

(Fortf.)

„Dette er de gamle Grindringer og de glente Melodier! Hvem havde saa det?“ spurgte Rotteløngen med bitter Triumf de stoffels forærkede Bunde. Og Bunden kunde ikke svare et Ord, for der var Sorg i Skoven som ved Stranden. En ensom lille Bugt sad bedrøvet hos sin fangne Mage og sang saa rørende en Klagefang, at alle de smaa Søstre maatte stemme i med, og Bemodstøner fyldte Skoven i Sommerattens Stilhed.

Men i Stolemejerens Stue steg i Halsmærket et Villedt og af et eller andet stille Bunds Dyd. Det var et Ansigt, ungt og fuldt af Haab, saa ingen Fattigdom eller Modgang skulde synes, at kunne ryste det. Og dog var der i det frie Ungdommelighed noget, der havde en slaaende Vighed med Stolemejerens Træk. Det syntes at se saa bedrøvet og medlidende paa en fattig Stillelse, der var bleven gammel og graa paa en ensom Ø, og som nu søgte, at Berden var løbet fra den, og dens Liv havde kun været en Række af smaa og inoffensive Sverdagsting. Og alt, som det saa bedrøvet derpaa, saa svandt det igen i Ratten. Men der blev urolige Tanker tilbage i Stolemejerens Stue, hvor Villedet havde staaet.

Da hang igen den glente og forvildede gamle Lone, og den led som en Vuggefugl for et træet og bedrøvet Hjerte:

„Sov, mit gamle Barn, sov ind!
Ratten skal dig lægget brede,
Stjernen med sit blage Skin
Blir i Drømme smukt dig lede —
Sov, mit gamle Barn, sov ind!“

Ude sufer Rattens Vind!
Hører du, hvad den dig lover?
Den vil fiske fra din Kind
Hver en Taare, naar du sover —
Ude sufer Rattens Vind!

Som en Sky sig løfter let,
Naar mod Stjernen den sig soinger,
Hvert et Naab, der daled træk,
Naar i Drømme nye Ringer —
Som en Sky sig løfter let.

Som i Havet, Bugt ved Bugt,
Alle travle Vølger ile,
Skal din Kængsel lære smukt
Dog i Himlens Haan at hule —
Som i Havet, Bugt ved Bugt.

Sov, mit trætte Barn, sov ind!
Skyen gaar paa Rattens Vinde,
Havet vugger Vølgen blødt,
Himlen slutter alting ind —
Sov, mit trætte Barn, sov ind!“

IV.

Gennem Taage.

Luften hang tung og difet over Limfjordens Vølger, og den sømmede ligesom lidt forvildet deri, thi den havde tabt det fante Rand af Sigt og vidste ikke rigtig, hvordan den var vendt og drejet i det. Men Morgenklokkens Toner led, som de plejede, gennem Taagen med deres dampende Klang, og alt, som de ringede, var det, som Solen brød sejrende igennem og splittede den, til den atter laa sikker og tydelig i de vante Omgivelser.

Noget Dage var gaaede og havde rørt op i de stille Bunde, som det naturligt maa ske, naar Luftningen kommer fra den bevaagede Berden. Den flersidige Virksomhed, Pool allerede straks havde begyndt at udjølde, blev forstærket med Held og Dydighed, steds mere ledsoget af almindelig Tilfald og Bevægelse fra hele Len. Allerede for mange Aar siden havde den jo lært at fryde sig over ham, mens han endnu som en buttet og lovende Puppe havde slaaet sine Følger paa dens Grund, og meget mere Aarsag havde den jo nu til at føle sig stolt og hædret og glad ved at se ham vende tilbage som en glimrende og lystigt slagende Sommerfugl, ublækket paa dens egne Enemærker.

Det var med en levende Tilfredsstillelse, at han den følgende Morgen opvagede ikke mindre end fem prægtige Notter i sine Følger og i den ene troede med Bestemthed at kunne genkende den selv samme, der havde bidt ham den foregaaende Dag. Den rene Glæde, han sølte herover, stemte ham saa midt og frekvent, at han sjældent begav sig til Krattet, tog alle sine Doner ned og lod de uskyldige smaa Angale for Fremtiden slippe, hvorfor de færreste Stabninger skundte sig at glemme Sorg og Nag, hvang sig op i den unge Sommermorgen og lovrede ham en usindstunget Tak og Fyrbesang. Proprietæren udtalte, i Modsetning til Soren, en saa varm Anerkendelse af sin Søns praktiske Anlag og Virksomhed, at Pool søgte sig opfordret til endnu større Anstrængelser. Skønt han nu stod alene, thi, underligt nok, syntes Elfe pludselig at have tabt sin Interesse for Sagen var Dagen ikke gaaet til Ende, før hele Len var onspændt med et Net Nottefælder, hvorefter mellem de uflekslige Dyr for rundt, som om de skulde gaa ud af deres gode Skind. Til Vække for dem syntes hans Begejstring for Sagen dog dermed allerede at begynde at løses, og da Proprietæren selv et Par Gange havde løbet sine Ven ind i disse Følger samt i en betyngsig forandret Tone forlangt af Pool, at han skulde tage det Snaas bort, fandt hans Søns sig ogsaa deri med den største Sindero, vistnok for med desto større Bort at kunne fange sig over andre og mere Drætter. Soren smilede kumf ved dette Udvald, og Notterne gandede friere, men syntes endnu bestandig af Søvnens og Særme med hede det unge Danmark.

End større Berømmelse skulde han dog vinde som Dage. Allerede Ratten efter Næveagten og Risteturten gik der Hul paa Sorens Nakke, Endeløsen som ud, og Sagen var klar. Saa hurtigt og lykkelig en Kur maatte nødvendigvis give Dens Befolkning den første Tilid til den unge Læges Dygtighed og Held i sit Nag, og hvorfor skulde de ogsaa Proprietærens Søns være en udmærket Doktor? Fra den Stund var der ikke en gammel Mand eller aldrende Kone paa Stedet, som ikke kom i Tanker om en eller anden Daarlighed, de gif

og bar paa uden rigtig at have tænkt derover før, og Doktoren var just Mand for at gøre noget ud deraf. Endte han ogsaa i Regelen med en Tilbedelse til endnu en Stund at bruge Stolemejerens Draaber som et uskyldigt Husraad samt en Erklæring om at ville se Tingene an i nogle Dage, saa var der dog en Hjertets Bedersøge i den sjenfjnlige Glæde og Interesse, hvormed han hørte paa den vidtsigende Beretning om Tilfældets Natur og Omstændigheder, en Aandens Opløstelse i alle de lærde og ubegribelige Navne, hvormed han forstod at sætte Smag paa Tingen, og en stille Nydelse i alt det Væsen, han vidste at gøre af det hele. Stolemejerens Præfiks begyndte aabenbart at staa paa fage Fødder, for han havde aldrig funnet opdage halvt saa mange Daarligheder paa Len, aldrig funnet gøre Tiendebelen saa meget ud af dem, han havde opdaget, og hvor højt end Proprietæren skattede og agtede sin gamle Ven, saa kunde han dog ikke undertroffe et levende Spor af faderlig Stolthed ved at se ham saa fuldstændigt blive overtroet af hans egen, videnskabeligt uddannede Søns. Kun Soren bevarede midt under den almindelige Begejstrings Raus sin færdvige, ærlige No, talte af og til med Mistillid om det blandede Og og ifred fremad paa sin Bane, som om der aldrig var gaaet noget nyt og irraalende Lys op over hans elskede Ø.

Alle slet saa blid var den Stærne, den unge Gæstlige havde med sine mere aandelige Vestræbelse, thi den søllelige Jordbund paa Len viste sig bestandig meget feig og uimodtagelig. Han kunde lige vaagen til langt ud paa Natten for at overveje, med hvilke uimodtaagelige Ord han skulde trænge ind til dens Dyd og vække den til aandigt Liv, men naar det kom til Stykket, at han skulde bruge dem, saa slog det Klat for ham alligevel. Og fik han ogsaa Vinden paa Gang, saa stræbte alle disse uigennemtrængelige Ansigtter saa forberede paa ham, at hans Begejstring sjældent gik i sig selv igen, og den højeste Vildsværging, han opnaaede at fremkalde, var, at det var maaske ikke Sagn altsammen. Og det ærgreligste var, at tog saa Pool i det samme Ordet for sine lettere Materier, saa kom der pludselig Liv i de samme uigennemtrængelige Ansigtter, deres Fine lynte, og deres Taashed brast, som den trevne Nord brister for en uimodtaagelig fremdrøende Skilde. Den ene Gang efter den anden sig det skulte Nag imod ham op i hans Hjerte, og den ene Gang efter den anden gjorde Pool det dog umuligt for det at komme til Udbrud ved si uovervindelige Godmodighed og fuldstændige Uvidenhed om det.

Allermest var det aabenbart, at i ethvert Tilfælde Proprietæren slet ingen aandelige Fremfærd gjorde. Det var ligesom interessant at lægge Mærke til, hvorefter en eller anden Ytring af den irvige unge Frihedsmænd, der ansaa det for sin Pligt ved enhver mulig Lejlighed frimodigt at buie ud med sine Anskuelse, stadig bragte den gode Proprietær til at lare op som en Vrens for derpaa, ihjvilkommende sin Stilling og sine Pligter som Bært, at dale ned igen og med en voldsom Anstrængelse forhindre sig selv i at myrte som et Lørdensvejr over sin Gæst. Saaledes tilbragte han under Maaltiderne og de sørige Samlingspunkter sine Dage i en uafbrudt Kamp mellem sin Sidsighed og sin gæstfri Natur, indtil han lignede en Noble, der hvert Øjeblik staar paa Rippet til at brisfe.

Og ikke en Gang hos Elfe fandt Hr. Svane den Trøst og Svøalelse, han for hver Dag, der gif, hedere og længselsfuldere begærede, og som han nu kunde trænge til under al sin sørige Modgang. Naar hun talte med Pool, var hun frimodigt og venligt imødekommende som altid, men faasnart hun vendte sig om mod ham, blev det straks anderledes. Siden hin stille lykkelige Aften ved Stranden var der kommen som en Sky over hendes Væsen lige overfor ham, saa hendes Fine syntes at have ondt ved at løfte sig frit op til ham, og hendes Tale led tungt imod ham. Han anede ikke, at just bag denne Sky husede hendes Hjerte sig imod ham i sin rene og usjogte Ufslødelighed. Han vidste ikke, hvor gerne hun lyttede til hans Tale, naar Pool, som det var hans Bane, naar han var træt af sin rastløse Virksomhed, havde lænet sig tilbage for at overlade sin aandeligere Ven Ordet, og de alle tre sad sammen i et godt og fredeligt Øjeblik. Thi da var det, som om Vaandet atter brast, der ellers læmmede Hr. Svanes Tunge, og han talte varmt og inderligt om den Følelses Rigdom, der havde ligget gemt og glent i Aarhundreder og nu skulde graves op igen, om de smaa og de ringe, der skulde med ind til Svets Lys og Glæde, om Tro og Skarlighed, der skulde søde et nyoakt Folk og gøre det stærkt og lyffeligt. Og Elfe littede til med ubehagelige Fine og rødmende Kinder og syntes, at Berden blev videre og smukkere omkring hende. Hendes Liv fik en højere Flugt, og en dybere Kængsel indledte hendes Vægt, — men han forstod det ikke.

Da han forstod ikke, at han blev skiden til den første, stille Strid i hendes klare, rolige Liv. Sver Gang en roff og ubesindig Ytring af Hr. Svane kaldte en Uvejrsfy frem paa Proprietærens Ansigt og tegnede et bekymret Alvor i hans Sustrus milde Træk, maatte hun næsten føle sin Deltagelse for den unge Ageringsmand som et hemmeligt Forcereri mod sine gamle, trofaste Venner og Væsttøere. Hvorefter disse stridende Følelser skulde lade sig forene og forløse, begreb hun ikke, og hun indfald, at hun pludselig var kommen i den mest fortvilede Stilling, der vistnok fandtes i Berden — hun vidste jo kun saa lidt om, hvad Berden gav. Saa bedrøvet kunde hun ved saadanne Lejligheder se ud, at Stolemejerens, naar han var til Stede, skundte sig at liste sig hen til hende for at lade sin Haand glide træstende og beroligende hen over hendes Vøfter, som den havde gjort i saa mangen en barnlig Sorg. Og mangen en god Gang afbrød da hans venlige Stemme, skønt steds til Hr. Svanes Argrelse, de ungdommelige Udtalelser og ledte Taler forjvøende hen paa mindre faldne Genstande. Elfe syntes, at hun aldrig før havde fortaaret som nu, hvor god og rar Stolemejerens var, men hun saa ikke, hvordan han Dog for Dag listede sig mere og mere stille omkring og saa afskælgere ud, og det saa heller ingen af de andre, thi de havde alle sammen saa travlt med alt det nye og bevaagende til at huse rigtig paa noget saa gammelt og tilvænt. Det var der en rolig og altid uforandret Stillehed, der fundom saa efter ham med et sindigt, opmærksomt Blik og rystede betænksomt paa Hovedet — og det var Sorens.

Men hver Dag vandrede Hr. Svane ad Stien ud i Limfjorden og søgte med spændt Kængsel efter Elfes Skors, men fandt det ikke.

Saaledes rundt omfirdt den taagefulde Morgen op over Len, men ingen drømte om andet, end at det, der gemte sig bag Taagen, var lutter Sølfkin og Glæde.

Thi Højbergingen var endt, og saa var det en gammel Skit, at Proprietæren gjorde Gilde i Skatloven for hele Dens Befolkning, baade store og smaa, og saa blev der spist og drukket, sunget, skaalet og danset til langt ud paa den lyse Sommernat, mens Stolemejerens spillede Violinen dertil, saa længe hans gamle Fingre maagtede at holde paa Væsen, thi dette var ogsaa en af hans mange Embedsforretninger. Han plejede at sidde der som en Fader, der spiller til Dans for sine Børn, og der var ikke et iblandt de solbrændte, vejrbedte Ansigtter, der ikke vilde have sønket sig med Skamfuldhed over en hverformhelt Uværdighed, saa længe hans Ansigt lynte sin Fred over Tæsten og vidde den ind til at god og uskyldig Glæde.

Sele Dagen i Norevejen havde Madam Brus og Elfe haft travlt i Køkkenet, Proprietæren havde stridt sin Dag og spist sit Brød i sit Ansigtss Sæd, Pool havde udmærket sig paa mange Maader og i Særdeleshed afslangt smukke Prøver paa, at han ingenlunde over sin Videnskab havde glemt saa meget som en Tøddel af sin gamle Færdighed i at føre oven paa Høstas, selv Hr. Svane havde sat sine højere Interesser til Side og beflittet sig paa at tjene sin Del af Gildet, og faaledes syntes alting beredt paa det bedste. Da steg i den tidlige Morgenstund Rygtet op af Taagen og hvistede om, at Stolemejerens var bleven syg, og det løb som en Vind ud over Len. Og det var, som der faldt et Slag og ramte dem alle med Bestyrtelse. Thi aldrig havde han været syg, saalænge nogen kunde huse, men i et Nu forstod de, hvad det vilde sige at undvære ham kun en eneste Dag. Det vilde jo sige det samme som at staa raadvild i tusende smaa Forlegheder, hvor han havde været deres Hjelpe og Støtte, det samme som at staa ene i saa mangen en lille Sorg, hvor han havde været deres Trøster og Ven, og det sølfomme som, at Tæstens Glæde tabte sin Musik, og det saa mere end een Maade.

Det var Soren, der først havde bragt Nyheden, og saa Minutter efter, at det havde lydt, stod Madam Brus, Proprietæren og Elfe hos Stolemejerens.

„Du kommer til at gaa dermed, min Dreng, og se, hvad der egentlig er paa Færde!“ sagde Proprietæren med et bekymret Ansigt, da han fort efter var kommen tilbage. „Moder bliver naturligvis hos ham, og saa faar Elfe at besejge Gildet, hvis det ellers skal holdes, men stor Fornøjelse bliver det nu næppe til for nogen af os.“

En svag Forvirring maled sig ved denne Dyrordning paa Doktorens Ansigt, og underligt nok saa han ud, som om han befandt sig i en lille Kæmpe, hvoraf han hjertelig gerne vilde smutte ud. Der var imidlertid ikke andet for end at gaa, og det gjorde han derfor.

Nede i det lille Hus saa Stolemejerens med luffede Fine, Kønkerne i hans Ansigt saa skarpe og dybe ud og der var kommet Slaphed over de venlige Træk, der plejede at spille i stellig Deltagelse for alt og alle. Med et lidt forstærkt Ansigt satte Pool sig ved Sengen, aabenbart vis om, hvad han skulde sige eller gøre. Noget burde der jo imidlertid gøres, hvorfor han gred Stolemejerens Haand og begyndte betænksomt at føle hans Puls. Men da slog Stolemejerens Sjæne op, imlede venlig til ham med det gamle Udtryk og sagde med en Stemme, der kun var lidt svagere end ellers:

„Det har ikke noget at betyde, lille Pool. Jeg blev kun lidt soimmel, da jeg vilde staa op, og nu er jeg en Smule mot og synes, jeg kunde have lidt til at sove lidt. Naar kun de stoffels Folk havde en Spillemand til deres Dans, saa var det hele slet ingen Ting. Det er forbi, faasnart jeg har hvilet mig lidt.“

„Nu vel!“ svarede den unge Væge, sjenfjnlig lette. „Saa kunne vi jo se det en et Par Dage eller tre. Og imidlertid kunde De jo prøve at tage et Par af Stolemejerens — jeg mener, Deres egne Draaber. Det er et uskyldigt Husraad, og — jeg mener, Stade fan det i ethvert Tilfælde ikke gøre. Det er,“ vedblev han i en belærende Tone, vendende sig til sin Moder og Elfe, „etter al Sandfærdighed kun en Smule feberagtig Mæthed, der let indtræder, naar man efter en hed Sommerdag opholder sig for meget i den sølle Aftenluft, og som har sin Rod i en deprimeret Mavevirksomhed. Jeg har selv en Snaert deraf, for jeg fan samme Tider værsaa forunderlig mot, naar jeg gaar i Seng om Aftenen, men det har ikke noget at sige, for det er forbi længe før jeg vaagner om Morgenen. Lad ham kun sove, saa skal vi snart saa ham paa Venene igen!“

Med disse Ord klappede han faarligt opmuntrende sin gamle Værer paa Haanden og saa sig atter omkring som en Mand, der har vist sig sit Kald og sin Stilling voksen, hvorefter han og Elfe forlod Huset, mens hans Moder blev siddende stille ved Sengen. Imidlertid havde Hr. Svane staaet ventende udenfor, og mens han stod der, var den ene Stikkelfe efter den anden kommen listende med angieligt spørgende Ansigtter, indtil en Aft havde famlet sig omkring ham. Paa Pool's Forklaring om, at der ingen Fare var paa Færde, og at det kun var en lille Uværdighed, der behøvede No og Stillehed, fiktes Klokken ad igen lige saa stille, som den var kommen. Men en barbovedet lille Krobot med stride, sørgule Haar hængende til alle Sider med om et ilert udsende Ansigt istjal sig til at blive tilbage, satte Munden til Døren og raabte af alle Kræfter med ivrig, skønt halv dæmpet Stemme:

„Stolemejer! Stolemejer!“

Ved faaledes at se sine Anordninger aabenbart blive trodføde, løb Doktoren faarfuldt tilbage, tog Sorens i Ratten og førte ham fraalende bort, idet han spurte ham, om han agtede med frit Forsat at tage Vædet af sin egen gamle Værer.

„Nej!“ svarede Drengen huffende. „Men jeg som til at staa med Niels Reiterhus i Gaar, da jeg var i Skole, og jeg vilde kun sige til Stolemejerens, at han fan lide paa, jeg skal aldrig gøre det mere!“

Elfe besjede sig ned over ham, istrag venligt det stride Haar bort og kyskede ham paa Panden, idet hun lovede ham, at hun bestemt skulde sige Stolemejerens det, hvorpaa Drengen gav sig tilfreds og lygte jagtomdig med. Men der var noget i hele den lille Scene, som sønligt rørte Hr. Svanes Hjerte og gjorde, at ogsaa hans Tanker vendte sig faarligt og deltagende mod Villedet af den søge, gamle Mand bag det fattige Suse Væge.

„Hi tranger maaske til et lille Ferment!“ led Pool's Forklaring til Proprietæren, da han igen var kommen hjem. „Da kunde vi saa give de veritaltiske Bevæggelser i Underlivet et lille Stub uden at anvende alt for drastiske Midler, saa vilde vi være ovenpaa med det samme!“

En saa klar og utvetydig Vægeerklæring kunde naturligvis ikke andet end fuldkommen berolige hans Sø-

der og bringe ham til at erklære, at Gildet skulde holdes alligevel.

Midt inde i den purlede Skatloven var der en anden Plads med Læ for alle Vinde og Snyge for alle paatrængende Straaler, og midt paa Pladsen i et Træ, det ranfeste og løvrigste, som hele Len havde at opvise. Der plejede Gæsterne at staa med Dens under Træets brede Krone i den milde Sommeraften, og der skulde den ogsaa denne Gang staa, om end uden Spil og Musik, saa dog med Sølfkin og godt Humør. Stolemejerens havde det meget bedre, hed det, og vilde i sin fæddanlige Svær for Opfyldelsen af sine Kaldspilger endelig have været derud med sin Violin, men den samvittighedsfulde Doktor, der holdt af at tage selv det letteste Tilfælde alvorligt, havde paa det bestemteste forbudt ham det, og det fandt Den baade fornuftigt og videnskabeligt, og Madam Brus var efter Bestemmelsen blevet hos ham for at vaage over, at Vægens Forskrift nøjagtigt blev fulgt. Disse gode Efterretninger var som en befriende Luftning Høje hen over Stemningen, og der var glade Smil og forberedningsfulde Miner i de trohjertige Ansigtter, der samledes til den simple, hjemlige Fæst.

Og skulde nogen kunne erstatte Madammens tilvante, moderlige Stikkelse som Værinde, saa maatte det unægtelig være Elfe. Det var, som en forstærket Støthed vældede op af en hemmelig Rilde indenfor og gød sig i spillende Vølger ud over hendes jomfruelige Stikkelse, mens hun traal og underfuld bevægede sig mellem store og smaa, gamle og unge, med Smil i Øjet og Koser paa Kinden. Det var som et Villedt paa Sommeren selv at se hende med en bignende Kur i hoersaand glide fra Gruppe til Gruppe for med en skjælvst lille Mine at neje for Mændene eller med et indtagende Smil at nikke fortroligt til Kvindene og ligesom overtalende byde dem sin fristende Gæber, skønt ingen Overtalelse her skulde synes at være nødvendig. Og det var en Fornøjelse at lægge Mærke til den højtidelige Tilbageholdenhed, hvormed Kvindene langsomt og sirligt tilgik sig hvert et Stykke, hun bad dem, eller det grundige Alvor, der maled sig i Mændenes Ansigtter, naar de med Vægen af Haanden viftede sig om Munden, sørend de modtog Snyppen, hun havde stænket dem, som om de, gamle Venner og Bekendte, som de alle sammen var, dog sølte, hvorefter Omstændighederne her frævede saa megen Ansigt som muligt. En hel lille Gærning af Mollinger kredede alle Vegne utværlig rundt om Følgerne i hendes hvide, rønt sluttende Kjøle og ventede med halv leende, halv længselsfulde Ansigtter paa, at hun med et Klap paa Kængen og et spøgende Ord skulde stikke dem en Sigtemælme i Munden, hvad hun ogsaa flittigt gjorde, som om hun madede sig Juleumager.

Øjeblikkets Stemning gred Hr. Svane med befejrede og overvældende Magt. Han syntes, at han saa ind i et Øjeblik af sine Drømmes Land, og Elfe var Dronning i Landet. Og sølfomt nok havde han fundet dette Øjeblik ved en besteden Føit paa en ensom og aandsfattig Ø, thi det var ikke blot hos Elfe, han fandt det. Han havde en Fornemmelse af det gennem hele denne Kængen af stærke, trofaste og uskyldigt glade Ansigtter — det behøvede kun det levende Ords Magt for at læses til Klarhed og højere Smer. Men det levende Ord var bestandig ikke til at staa fat i. Det skulde aldrig staa fejl, at hver Gang han med Sindet fuldt af opstjædede Følelser satte sig hos en eller anden Gruppe for at begynde en forvældende Samtale, saa gif Munden sig sjældent i Staa haade paa ham og de andre, medens Pool med det mest irraalende Ansigt vædede op ad Stolper og ned ad Væge om lutter Ubedeligheder og ligegyldige Ting, saa Munden stod ikke stille et Øjeblik hverken paa ham eller hans Omgivelser. Han var til at ærgre sig over.

Og endnu mere var det til at ærgre sig over at se, hvorefter han paa samme Tid havde et forunderligt Gred paa bestandigt at slagre rundt om Elfe, række hende en hælpende Haand ved enhver lille Ting, hun haade at gøre, og behændigt give det Høvede af, at han var hende uundværlig. Hr. Svane havde inderlig gerne fulgt hans Eksempel, men hver Gang han blot tænkte paa at gøre det, sølte han, at han blev blodrød i Ansigtet og tog sig keistet og unaturlig ud — det var ham umuligt at gøre det. Han vilde gaa i Døden for hende, om det frævedes, men vife hende en eneste af disse indtagende Smaatiener, som Pool hvede saa let og behændigt som en Ting, der faldt af sig selv, det formaadede han ikke. Og faaledes sad han midt i Tæstens Glæde, betaget af den som ingen af de andre, med Hjertet fuldt af sønlig Strid, og dog tilsvælende den mest udeltagende af dem alle.

Det var sagtens en af de venlige Afler i Vunden, der omfirdt sølte Medlidenshed med ham og beslittede at føre ham hans Sustrers Maat i Mæde. Kængere med i Krattet, tæt skjult af Smaabusse, sprang en Rilde, og da Træligheden begyndte at standse, og alle Ansigtterne at se behagelig tilfredsstillede ud, da var det naturligt, at Elfe kunde ønske en sønlig Drik af dens klare Vølger, og at hun, bærende en lille Kande i Haanden, forsvandt hen imod den. Aften sørgede behændigt for, at Pool just i det Øjeblik var for bestæffiget paa andre Punkter til at lægge Mærke dertil, men Hr. Svanes Fine, der slet ikke havde andet at bestille end at sølge hende, hvor hun gif og stod, kunde hun ikke undgaa. I samme Øjeblik var det, som en hemmelig Stemme hviffede til ham, at nu eller aldrig maatte Lejligheden gribes, og sørend han selv rigtig vidste det, havde han rejst sig og istjal hende med blufsende Kinder og bævende Udsjældighed over hele sit Væsen. Hvad han vilde vidste han heller ikke rigtig. Det stod uklart for ham, at han burde gribe Standen af hendes Haender hvede som en Vind med den til Kilden, komme tilbage slove som en Vind med den til Kilden, komme tilbage med samme Lethed og Hurtighed og overrække hende den med et forbindligt Smil — men om han kunde slippe af Sted dermed, det var det store Spørgsmaal.

„Ingen mærkede, at de forsvandt, og ingen vidste rigtig, at de havde været borte, da de ikke monge Minutter efter kom tilbage, hun lidt forud med højt rødmende Kinder og sølgende Vøst, han en Smule bæfter med spændt og uroligt Ansigt. Men i de grønne Duffe om den klare, smilende Rilde havde Kængen saa meget, saa meget at fortælle, at de næsten var nødt til at kvilde i Munden paa hverandre.“

(Fortfætt.)